

Parijs. Hij komt er bij dieven en zakkenrollers terecht en moet na betrappt te zijn, vluchten naar Bordeaux. Daar maakt hij kennis met de knappe Adriana VANDER BELLEN. In haar vond hij een handige medewerkster.

Te Parijs opent hij een antiquariaatzaak waar vele rijke bezoekers op geheimzinnige wijze verdwenen. Het verdacht koppel moest vluchten.

Op weg naar Oostende vermoorden zij in een herberg twee rijke Portugese kooplieden en maakten er een aanzienlijke som geld buit.

Terug in Parijs huurden ze een luxe woning en hielden er een rijtuig en enkele lakeien op na. Ze komen door hun verkwistingen spoedig terug op straat en komen zo in de bende van CARTOUCHE terecht. Onder de indruk van het optreden van Peter vertrouwde CARTOUCHE hem de leiding toe van de bende die in de Languedoc werkte.

CARTOUCHE werd gevangen genomen en stierf op het schavot, maar eerst verraadt hij nog diegenen die hij verdacht hem te hebben verraden. Daarbij zijn hoogwaardigheidsbekleders, leden van zijn bende, edelen, enz. in totaal een 300-tal personen. Peter en Valentijn vluchtten naar de Nederlanden.

Ze begingen een moord te Halle, bedreven er een diefstal en werden gevangen genomen te Maastricht alwaar ze, na geseling, levend werden geradbraakt op 27 juli 1724. Valentijn legde volledige bekentenis af van zijn misdaden, biechtte en kreeg de laatste sacramenten. Peter bleef volhouden dat hij onschuldig was en stierf onder het uiten van godslasteringen.

Adriana, het avontuurlijke leven moe, verliet haar Peter toen de grond te warm werd en zocht haar toevlucht in het Parijse klooster "Aux Magdalonettes" waar ze een godsvruchtig en voorbeeldig leven leidde tot aan haar dood.

KONINKLIJKE JACHT CLUB OOSTENDE

door Robert OUVRY

Op 11 augustus 1834 werd reeds een zeilwedstrijd ingericht vóór Oostende, ter gelegenheid van het bezoek van koning LEOPOLD I en zijn kersverse echtgenote LOUISE MARIE.

Daarna volgden enkele zeilwedstrijden met Engelse jachten, bij gebrek aan Belgische, of met visserssloepen.

Wij zouden geen echte Belgen zijn als er ter deze gelegenheid geen "sjhocheteit" zou gesticht worden. Op 16 april 1846, in het lokaal van de "Société Littéraire" staken enkele gemeenteraadsleden hun grijze koppen samen om de "Cercle des Régates" te stichten. Daarbij waren Jean BRASSEUR, Joseph de BONINGHE, Jacques SERRUYS en Jean Joseph VAN ISEGHEM. Zij riepen enkele oude zeerotten ter hulp, komende uit de rangen van onze Koninklijke Marine, waaronder François EYCKHOLT en François CLAEYS. Daarbij kwam nog een stel bankiers, rechters en diplomaten. Hun voorzitter werd Edouard BELLEROCHÉ die het selecte "Cercle du Phare" (zijn eigendom) koos als lokaal. De "Cercle du Phare" was gebouwd rond de voet van onze eerste vuurtoren, en werd in die tijd uitgebaat door de Brit James Lindsay FINCH (vader van kunstschilder Willy FINCH, 1854-1930). FINCH was een verwoed sportzeiler, die de Engelse traditie introduceerde in onze eerste Belgische jachtclub.

Het secretariaat van de "Cercle des Régates" en de "Cercle du Phare"

was gevestigd in een straatje gelegen in de verlenging van de Geneverbrug die de vesting met stad verbond. Deze kreeg daardoor de naam van "rue du Cercle" die ongelukkig vertaald werd in Cirkelstraat.

In 1853 veranderde de "Cercle des Régates" in "Yacht Club d'Ostende".

In 1873, toen de "Cercle du Phare" onteigend en afgebroken werd, kwam het secretariaat op de Vindictivekaai in "Het Hof van Commerce" waar ook de "Société Littéraire" zijn intrek had genomen en waarvan de leden altijd nauw verbonden bleven.

Meer en meer jachten werden gemeerd in het tweede dok en toen "Het Hof van Commerce" plaats moest ruimen voor het Onze Lieve Vrouwe College in 1787 kwam het secretariaat van de "Yacht Club d'Ostende" honderd meters verder in het "Hôtel de la Couronne".

Graaf Louis de HEMPTINNE werd op 26 februari 1903 de negende voorzitter van de "Yacht Club d'Ostende" benoemd en ondertekende reeds op 12 maart een conventie met graaf de SMET de NAEYER, toen minister van Openbare Werken, waarbij een nieuw clubhuis zou gebouwd worden in de nog te bouwen achterhaven.

Er werd gezocht naar een architect met aanzien en het lot viel op Georges HOBÉ, vriend en tijdgenoot van Victor HORTA. HOBÉ (1854-1936) genoot een zekere notoriteit als decorateur, door zijn tentoonstellingen in Parijs, Antwerpen en Brussel. Hij tekende de plannen van het museum van de dierentuin in Antwerpen en een deel van het koloniaal museum van Tervueren. Hij tekende ons clubhuis in Victoriaanse stijl met het interieur in zijn bekende "art-nouveau" stijl. Het blijft tot op heden het mooiste en degelijkste clubhuis van Europa.

Georges HOBÉ eindigde zijn loopbaan als gemeentelijke architect in De Panne waar hij een vijftigtal prachtige villa's tekende. Ik heb persoonlijk één van de laatste van deze pronkstukken zien sneuvelen onder de sloophammers van betonliefhebbers.

Het clubhuis werd ingehuldigd op 22 juli 1906 met receptie, banket en veel toespraken. Een deel werd betaald door de clubkas en het overige door de uitgave van aandelen van 100 ₣, waarvan koning LEOPOLD II een groot deel, discreet, voor zijn rekening nam.

Op 5 juli 1910 verleende koning ALBERT de titel van "Royal" aan de vereniging en de activiteiten werden vermenigvuldigd en uitgebreid met afdelingen van de "Royal Yacht Club d'Ostende" in Nieuwpoort, Blankenberge en Zeebrugge. Na Wereldoorlog II zochten al deze afdelingen hun onafhankelijkheid en zelfs enkele leden scheurden zich af om de "North Sea Yacht Club" te stichten in Oostende.

Het clubhuis leed praktisch geen schade op door de twee maal vier jaar bezetting van de Kriegsmarine, maar ontzettelijk veel meer door vier maand bezetting van onze Engelse bevrijders. Alles kwam in orde door een schadevergoeding van 27.490 ₣.

In 1974 veranderde de benaming van de vereniging in "Koninklijke Jacht Club Oostende".

In 1980 werd een aanvraag ingediend om in aanmerking te komen voor eventuele klassering. Het gebouw had misschien een klein kansje daartoe gehad, had het in Brugge gelegen.

Het bestuur twijfelt momenteel als het nuttig zou zijn verder te vechten voor het behoud van dit somptueuse erfdeel. Het wateroppervlak wordt steeds kleiner, gekneld als we zitten tussen de

Ro-Ro schepen van Sally-lijn en de baggerboten van De Cloedt. Wij genieten verder van het vuil afvalwater van de Brugse vaart of meters hoog schuimend water van de spuikom. Wij mogen echter niet aan de klaagmuur staan. Oostende heeft toch zestig jaar geleden een nieuwe vismijn gekregen. Indien er voor Oostende een kruimeltje zou afvallen van het geld dat in Antwerpen, Gent of Zeebrugge geïnvesteerd wordt, dan zou er misschien schot komen in het renovatieplan. Dit zou anderzijds betekenen dat er betere aanlegplaatsen komen voor onze jachten, maar spijtig genoeg ook, dat er een zoveelste doodvonnins getekend wordt voor een stukje Oostendse "Belle Époque".

Noot : Robert OUVRY is de vijftiende voorzitter van de Koninklijke Jacht Club Oostende

---

WAT STEEKT ER ONDER HET E. FEYSPLEIN ?

door Daniël FARASYN

Men is zinnens een ondergrondse parking aan te leggen onder het E. Feysplein. Bij velen reist de vraag op, wat zal men bij de uitvoering van deze werken in bodem en ondergrond aantreffen als resten uit het vroegere stadsbeeld ?

Wij zullen niet blijven stilstaan bij werken die sinds het midden van de 19de eeuw op dit plein werden uitgevoerd zoals de spoorverbinding tussen het Centraal Station en het Zeestation, de tijdelijke loods als "bureau des recettes" gebruikt vóór het in 1882 ingehuldigd Centraal Station, noch de groenzones op het plein aangelegd of de tramkotjes die er stonden vóór er moderne banen werden aangelegd.

Wij gaan wat verder in de tijd terug en maken hierbij gebruik van een stadsplan in 1839 opgemaakt door Ir. DEBROCK. Hierop zien wij onder letter Z met stippellijnen aangeduid de resten van het oude sas van de Sinte-Catharinekreek, sas dat in 1822-1823 werd opgedoekt om de "Nieuwe Markt", zo heette het E. Feysplein toen, wat te vergroten en de verbinding tussen de stad en het Hazegras te vergemakkelijken. De Amerikaanse kreek, bezuiden het eerste handelsdok bestond nog en werd met de toelating van de militaire overheid dd. 1865 in 1867-1869 gedempt, om er de spoorverbinding aan te leggen naar het Zeestation, dat in 1871 werd ingehuldigd.

In het Z.W. van de Amerikaanse kreek stond een langwerpige gebouw nr. 52 dat als Arsenaal werd gebruikt en waarvan men wel nog de fundaties bij de delfwerken van het E. Feysplein zal aantreffen.

Bij K.B. van 24 oktober 1819 besliste de Nederlandse regering "dat aldaer een arsenaal zal worden gebouwd tevens geschikt tot een militaire bakkerij en een magazijn van levensmiddelen tot welk laatste ondertusschen eenige percelen moeten worden onteigend nl. eene oude zoutkeet en twee woningen mitsgaders eenige armoedige huisjes gebouwd tegen de ringmuur van het oud arsenaal en een stuks gronds der stad zelve behoorende".

Hier uit kunnen wij afleiden dat er op die plaats een eerder klein arsenaal stond en tegen de ringmuur lopend in de naar het N. verlengde Fortuinstraat een tiental kleine huisjes waren gebouwd. Deze huisjes waren eigendom van Fr. DE BAL die ze zagezegd had opgekocht voor armen. Ze waren betrokken door DUPRÉ Ph., HANDSAEME Jn., KETELS